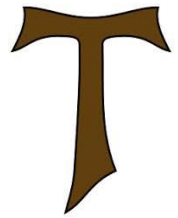

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 27

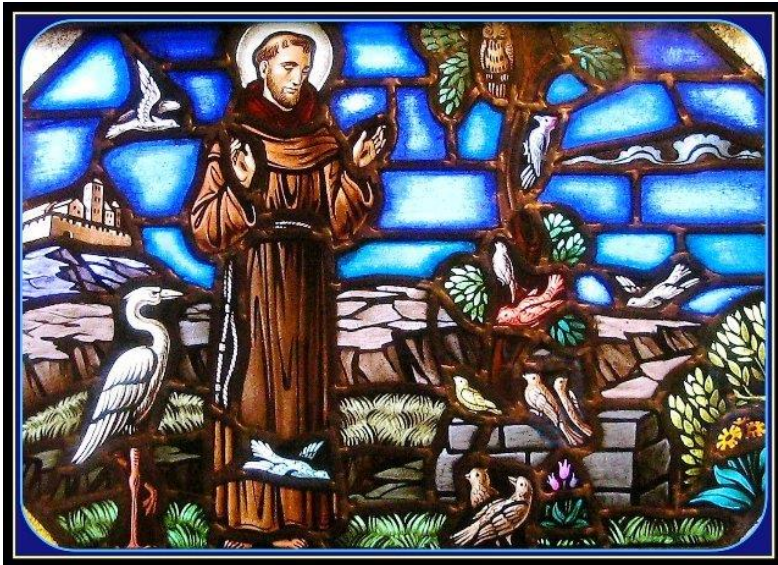
octubre 2022

núm. 259

Web: ofscat.iimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

SANT FRANCESC D'ASSÍS
4 d'octubre

EL SIGNIFICADO DE LAS CIFRAS

Los números, que se corresponden a las letras en el alfabeto hebreo, sabemos que tienen un significado. Con frecuencia abren un texto y, más allá de las palabras, lo llenan de color. Pero no es este el significado que me agradaría comentar de camino al otoño. Pienso en el juego tramposo de las cifras en nuestra cultura actual.

Más allá de la economía, cuando se habla de vacunas, de contagios, de muertos, etc., todo se reduce a números con el consiguiente paso a datos globales. Pero también cuando se trata de instituciones, de grupos, sobre todo de comunidades seculares o religiosas, la pregunta inmediata es: ¿Cuántos son? No falla.

La respuesta genera: comparación, debate, divergencias, abandonos, admiración o lástima. En suma, genera una dualidad de percepciones: optimista o pesimista. Y al fin un posicionamiento favorable o adverso.

Pero esa percepción numérica de las personas ¿acaso es siempre verdadera?

Un economista y periodista inglés, Tim Harford, escribió una frase feliz para este tiempo: “No te creas una cosa solamente porque está expresada en números”.

Una fraternidad pequeña puede ser el final de algo que fue y perdió la sal.

Una fraternidad pequeña puede ser, para este momento de crisis, fermento en la masa. Y basta a cada día su propio afán.

Una fraternidad pequeña puede ser la semilla, “el resto” que brotará con fuerza cuando llegue su hora.

Francisco, con los primeros hermanos que Dios le dio, cosechó más desprecios que alabanzas. Hoy es reconocido y querido en el mundo entero por todas las gentes sean creyentes o no. Su testimonio no pierde actualidad, sus hermanos se han contado a miles. Mejor no fiarse de los números y, amando lo que tenemos, alumbremos un futuro fecundo de Paz y Bien.

Sor M^{ra}. Victoria Triviño, osc

CAPÍTOL ELECTIU DELS NOSTRES GERMANS DE LA ZONA DE BALEARS

L'Orde Franciscà Secular de les Balears va rebre, entre els dies 30 de juny i 3 de juliol, la visita fraterna i canònica del ministre nacional, germà Antonio Álvarez, i de l'assistent nacional, fra Alfons Vivern TOR. Així s'han visitat totes les fraternitats establertes a les illes de Menorca i Mallorca i en cada una de les quals s'hi ha celebrat capítol electiu, formant els corresponents consells locals o discretoris.

El darrer dia de la visita, en el convent de la Porciúncula de Palma, se celebrà el capítol provincial. Així es reuniren a la sala capitular, el germà ministre de cada fraternitat amb dret a vot i una ampla representació de cada una de les fraternitats balears, sota la presidència dels dits visitadors del Consell Nacional de l'OFS d'Espanya. També hi era present l'assistent general de l'OFS, vingut de Roma, fra Carlos Ginés, TOR, el ministre provincial del TOR, fra Manolo Romero, i l'assistent provincial de l'OFS, fra Jaume Puigserver, TOR. No va ser necessària més d'una votació per cada un dels oficis que integren el consell provincial de l'Orde Franciscà Secular de les Balears, i aquest quedà constituït amb els germans següents:

Ministre provincial: G. Jordi Llabrés (fraternitat Immaculada Concepció de Palma).

Viceministre: G. Miquel Àngel Gayà (fraternitat Immaculada Concepció de Palma).

Mestre de formació: G. Antoni Martín (fraternitat Sant Francesc d'Inca).

Secretari: G. Francesc X. Tomàs (fraternitat Sant Bonaventura de Lluçmajor).

Ecònom: G. Sebastià Capó (fraternitat Sant Isidre Llaurador de s'Horta).

Consellera amb delegació per a Obres de Misericòrdia: Gna. Maria Teresa Alonso (fraternitat Sant Francesc de Maó).

Atès el caràcter eclesial de cada un dels oficis, aquests foren confirmats en el transcurs d'una missa celebrada a la mateixa església de la Porciúncula i en la qual participà la família del Terç Orde Franciscà de les Balears, tant en la seva branca secular com regular.

Jordi Llabrés,ofs

CONFIANÇA I ABANDÓ EN DÉU

Si entenem bé i posem en pràctica les tres virtuts teològals, fe, esperança i caritat, ens serà molt més fàcil pujar l'esglaó de la confiança que, per tenir més amor, ens apropa més al Bon Déu. Un cop haguem arribat en aquest punt, estarem en condicions d'abandonar-nos totalment al nostre veritable Pare i Creador. Però, abans de fer una petita reflexió sobre la confiança i l'abandó en Déu, voldria aclarir quin és el camí d'inici d'aquest meravellós itinerari. El punt de sortida són les tres virtuts teològals, és a dir, la capacitat que té cadascuna d'elles per produir efectes positius.

Aquestes capacitats ens són donades per Déu, i sempre podem demanar-li que ens les augmenti, i amb l'ajuda de Nostre Senyor, les podem fer créixer al posar-les en pràctica. No oblidem mai que, d'entrada, aquestes virtuts s'han de voler tenir ... La fe és creure que alguna cosa que mai no hem vist ni notat, tant física i psíquica com espiritual, existeix.

L'esperança és creure que alguna cosa, que algun esdeveniment, que alguna acció, tant interior com exterior passarà o no passarà.

La caritat és l'amor, és l'amor a Déu i al proïsme.

Les tres virtuts van agafades de la mà. És a dir, que si augmenta la nostra fe, també ho farà la nostra esperança i la nostra caritat ver "l'element" en el qual recau la nostra fe. El mateix passa amb l'esperança i amb la caritat: si alguna creix, les altres dues, també, i, a la inversa: si una virtut disminueix, les altres dues també minvaran.

La confiança, tal com deia abans, està un xic més amunt de les tres virtuts teològals. La confiança es recolza, bàsicament, sobre la fe i la caritat, i es podria definir com la seguretat ferma que una persona pot tenir en algú, en alguna cosa o en algun esdeveniment, de que passi o de que no passi. Però, en la nostra reflexió, la confiança la referim al Bon Déu.

Confiem en Déu quan, després de conèixer-lo, l'estimem i ens fiem d'Ell. No tenim por de res perquè, al confiar en Ell, sabem que mai no ens abandonarà, i menys en els moments més complicats de la nostra existència terrena.

El grau més gra de la confiança és l'abandó. Abandonar-nos en Déu és oblidar-nos de nosaltres mateixos per "amagar-nos" en Ell, per habitar en el seu Cor Sagrat, i deixar-nos portar per la seva voluntat. Fent silenci interior, pregant i rebent els sagraments, sobretot el de l'Eucaristia i el de la Reconciliació, sentirem la seva veu, descobrirem què és el que vol de nosaltres en cada moment, i com diu l'Esclat, j no serem nosaltres els qui viurem, sinó Ell que viurà en nosaltres ...

Bon retorn, després de la pausa estival. Pau i bé.

Balbina Birba, ofs

CONSELL NACIONAL DE L'OFS

Entre els dies 9 i 11 de setembre, el Consell Nacional de l'OFS a Espanya, consellers de totes les zones pastorals i la Conferència Nacional d'Assistents Espirituals, ens vam trobar a Madrid en motiu de la celebració de l'Assemblea Nacional de l'Orde Franciscà Secular. Com no podia ser d'altra manera la zona de Catalunya i Balears s'hi feu present representada pels consellers Josep Serra i Montserrat Linares i Jordi Llabrés i Miguel Angel Gayá. Ens hi acompanyà el nostre assistent espiritual de la zona de Catalunya, Fra Arún de Madurai, ofmcap., qui tingué ocasió de presentar el seu darrer llibre (en versió castellana i catalana) "De viatge amb Jesús".

Aquest cop la convocatòria ens va aportar punts a tractar de força interès i vivències gratificants per a tot l'Orde. Es donà molta importància al tema de la formació (inicial i permanent), entregant-se el material corresponent al curs que acabem d'engegar. S'exposaren informacions procedents de la comissió de tresoreria, de la federació Interfranciscana d'Espanya, dels projectes socials en els quals hi té implicació la OFS, de comunicació (xarxes socials, revistes i altres publicacions)...

En un moment donat s'exposà les activitats formatives que la Zona de Catalunya organitza, obrint-les també a tots els germanes i germanes que hi estiguin interessats de qualsevol altre regió. Així s'anuncià les jornades que es celebraran els propers 25 i 26 de novembre a Lleida i la que està programada (pendent de confirmar data) amb la participació de Fr. Amando Trujillo, ministre general de la TOR.

En el transcurs d'aquesta assemblea van tenir un especial protagonisme els membres de la JUFRA que van venir a explicar-nos l'experiència del Congrés Internacional celebrat a Mèxic el passat mes de setembre. S'informà, també, sobre la grata notícia de la reactivació de la zona pastoral de Balears, on el passat mes de juliol s'hi traslladà el nostre germà Ministre Nacional, amb l'objectiu de celebrar-hi professions, capítols locals i, finalment, el de Zona. Per la nostra fraternal proximitat amb els germans balears i pels llaços de germandat que històricament ens uneixen, no podem altre cosa que acontentar-nos amb aquesta passa que han pogut donar. I per acabar es presentà amb molt de detall el XVIII Congrés Nacional de l'Orde Franciscà Secular que celebrarem i en el que hi participarem, els propers dies 8-11 de desembre al santuari del Pardo (Madrid).

FORMACIÓN

Al comienzo de curso me gustaría compartir con los hermanos:

Fraternidad desde nuestra Regla y Constituciones

(Basado en la ponencia de Emanuela De Nuncio en el capítulo General de Hungría)

“Vivir el evangelio en comunión fraterna”. Tal vez deberíamos reflexionar con mayor frecuencia y más atentamente la definición contenida en el art. 3.3 de las CC.GG. *“La vocación a la OFS es una llamada a vivir el Evangelio en comunión fraterna. Con este fin, los miembros de la OFS se reúnen en comunidades eclesiales, que se llaman Fraternidades”* y, a su vez, las Fraternidades son células reagrupadas en una unión orgánica, es decir, la gran familia espiritual de la OFS, extendida por todo el mundo.

Hay dos palabras que tenemos que tener muy en cuenta a la hora de hablar de Fraternidad en la OFS: Sentido de pertenencia y corresponsabilidad.

Por eso, en referencia a la identidad/pertenencia, debemos subrayar el sentido de comunión y de corresponsabilidad. Las CC.GG. lo afirma con fuerza en el art. 30.1: *“Los hermanos son corresponsables de la vida de la Fraternidad a la que pertenecen y de la OFS como unión orgánica de todas las Fraternidades extendidas por el mundo.”* Se trata de una comunión fraterna, de fe y de amor, que tiene necesidad de ser alimentada por la oración recíproca y por el conocimiento mutuo. Todos conocemos de memoria la definición de Fraternidad local contenida en el art. 22 de la Regla: *“primera célula de toda la Orden... signo visible de la Iglesia... comunidad de amor...”* Donde desarrollamos nuestra vocación de franciscanos seglares.

Para explicitar estas afirmaciones básicas, las Constituciones Generales en el art. 30.2 precisan como debe ser vivida la pertenencia a la Fraternidad: *“El sentido de corresponsabilidad de los miembros exige la presencia personal, el testimonio, la oración, la colaboración activa, según las posibilidades de cada uno y los eventuales compromisos para la animación de la Fraternidad”*. Para no hacer discursos teóricos, creo que es importante que nos detengamos y “desmenuemos” las “exigencias” de la corresponsabilidad. Así pues, veamos:

1. *la presencia personal*, o sea la participación frecuente (¡no opcional!) a los encuentros de la Fraternidad, que no pueden ser más las famosas “reuniones mensuales”, sino más bien “encuentros frecuentes”, organizados por el Consejo para estimular a cada uno a la vida de fraternidad y para un crecimiento de vida franciscana y eclesial (Regla n. 24);
2. *el testimonio*, de vida evangélica y de vida fraterna, incluso como medio de promoción vocacional (Regla n. 23 e C.C. G.G. art.37.3);
3. *la oración*, que es el alma de esta “comunidad de amor” (Regla n. 8);

4. *la colaboración activa*, de todos y de cada uno, para el buen funcionamiento de la Fraternidad, para el desarrollo dinámico y participativo de las reuniones, para la realización de sus iniciativas caritativas y de apostolado (C.C. G.G. art. 53.3);
5. *los eventuales compromisos en la animación de la Fraternidad*, en particular, cuando uno se convierte en candidato para tal o cual oficio/servicio (C.C. G.G. art. 31.4);
6. *la contribución económica*, en la medida de las posibilidades de cada miembro (C.C. G.G. art. 30.3), para proporcionar los medios financieros necesarios para la vida de la Fraternidad y para sus obras de culto, de apostolado y caritativas.

Con todo, con esto no basta: la corresponsabilidad compromete a todos los miembros a hacerse cargo del “bienestar” humano y espiritual de cada uno de los hermanos (CC. GG. art. 42.4): ninguno debe ser dejado solo frente a sus problemas y a sus dificultades, sino que en la Fraternidad debe encontrar ayuda (incluso material), apoyo, alivio.

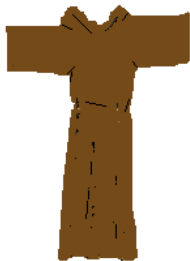
En sustancia, vivir y obrar hoy en la Fraternidad quiere decir tomar conciencia de algunos puntos firmes, como: el encuentro con el hermano en su situación concreta, el acompañamiento de su crecimiento humano, la experiencia de oración en sus diversas formas, la educación en el compromiso por la construcción del Reino y un grado de pertenencia eclesial que haga percibir el sentido de la meta global: el crecimiento y la realización del hombre nuevo en Cristo (Reg. OFS n. 14).

La fraternidad nace cuando se pasa del yo al nosotros. Pero el “nosotros” no nace sencillamente del dato de realidad que me dice que además del yo existen otras personas. Para que se dé el “nosotros” debo aprender a perderme y encontrarme en otros. Este dinamismo difícil necesita el aprendizaje de la convivencia, de la coexistencia, del compartir y el convivir. Todo esto se hace con respeto, escucha, diálogo, amor...

En la OFS tenemos un sentido muy peculiar, muy personal de nuestra fraternidad. No la concebimos como un grupo de amistad, ni como un equipo de trabajo, ni como una comunidad religiosa presidida por un representante de Dios, sino como una familia de hermanos, en la que cada uno puede ser él mismo y manifiesta confiadamente el uno al otro sus necesidades. Lo más importante para nosotros es la calidad de nuestras relaciones interpersonales.

Un papel muy importante es la dimensión afectiva de nuestra fraternidad. El cariño mutuo, comprensión, acogida, la vida en común... Nuestro peligro es el individualismo, el sentirnos “no pobres”, no necesitados.

No hay fraternidades idílicas. Todo lo expuesto es el fin al que tenemos que llegar; pero tenemos que tener presente que partimos de fraternidades formadas por personas, por humanos, con nuestras miserias humanas: egoísmos, envidias, individualidades... En nuestras fraternidades existe el conflicto: hermanos que no quieren dejar el servicio que ha estado prestando, fraternidades que no hay hermanos que quieren coger la responsabilidad de los oficios de la fraternidad, la rutina, perfiles psicológicos complejos de algunos hermanos... Se tiene que afrontar los conflictos de la fraternidad con amor fraterno y con diálogo fraterno. El Consejo entre otras competencias tienen: *“establecer un diálogo fraterno con los miembros que se hallan en dificultades particulares y adoptar las determinaciones oportunas; decidir la suspensión de un miembro de la Fraternidad”* (CCGG 50). Siempre con el fin de proteger a la Fraternidad.

Francisco no piensa una fraternidad proyectando un idealismo utópico sin conflictos. Una fraternidad idealizada genera vocaciones idealizadas, vocaciones que no aguantan el conflicto. Y hemos de aprender a vivir, convivir y superar el conflicto en fraternidad. El conflicto existe porque como personas que formamos nuestras fraternidades tenemos nuestras miserias humanas: envidias, egoísmos.

La pluripertenencia.

Uno de los mayores obstáculos que se interponen a la corresponsabilidad es la que convencionalmente llamamos “pluripertenencia”, es decir, la tendencia de algunos franciscanos seculares a adherirse a una multiplicidad de grupos y asociaciones eclesiales. No hay que olvidar que *“La vocación a la OFS es una vocación específica, que informa la vida y la acción apostólica de sus miembros”* (CC. GG. Art. 1). Cuando el franciscano secular está inserto también en otras asociaciones, la inspiración franciscana, que debería impregnar su vida entera, en cada expresión y manifestación, se diluye en la mezcla con otras espiritualidades. Además, los compromisos se suman y se superponen, impidiendo la puntual observancia de las obligaciones que derivan de la vida de Fraternidad.

Francisco Javier Conejo Salvador, ofs

LA RECÍPROCA COMUNIÓN VITAL

La actual Regla de la OFS dice: “De formas y maneras diferentes, pero en **recíproca comunión vital**, todos intenten hacer presente, en la vida y en la misión de la Iglesia, el carisma de San Francisco, el Padre de todos” (Regla ofs, 1).

El “todos” se refiere a los componentes de la Familia Franciscana: laicos, religiosos/as y sacerdotes que sienten la llamada a seguir a Cristo, tras las huellas de Francisco de Asís.

Y “formas y maneras diferentes” se refiere a la peculiaridad de cada una de las Órdenes: **itinerancia apostólica** (1ª Orden), **contemplación** (2ª Orden) y **secularidad** (3ª Orden).

Las Constituciones OFS singularizan en los Ministros este deber: “ser signo visible y efectivo de la comunión y reciprocidad vital entre la OFS y la 1ª Orden y la TOR” (cf. CCGG 79, 2c)

A esta recíproca comunión vital nos vamos a referir.

Etimológicamente: “recíproca” sería el enriquecimiento mutuo en el dar y recibir. “comunión” como algo permanente, del pasado, del presente y del futuro. “vital” que afecta a la vida.

Un primer signo de esta recíproca comunión vital sería: evitar la connotación de superioridad o prioridad en la terminología 1ª, 2ª y 3ª Orden. De hecho no se corresponde ni con la cronología y con la graduación de calidad.

Tradicionalmente se ha pensado que 1ª, 2ª y 3ª Orden correspondían a la calidad o graduación social, como si hubiera franciscanos de 1ª, de 2ª o de 3ª clase. O que la calificación de 1ª, 2ª y 3ª, respondiera al orden cronológico de fundación. Y no es así.

San Francisco no sólo es el padre y fundador de la 3ª Orden, sino que él mismo perteneció primero a ella.

En tiempos de San Francisco abundaban los grupos de “penitentes”, que eran los seguidores de los pecadores arrepentidos, conversos o penitentes de los primeros siglos de la Iglesia.

Francisco y sus primeros compañeros pertenecen a uno de estos grupos. Y se llaman a sí mismos los “penitentes de Asís”.

De este grupo de penitentes, una mayoría se orientó a la secularidad (franciscanos seculares o 3ª Orden) y una minoría a la vida religiosa (1ª y 2ª Orden). Antes de la aprobación de estas dos Órdenes, ya existían los “penitentes de Asís” (franciscanos seculares).

Y un segundo signo sería valorar más la **secularidad** como carácter propio y peculiar de los laicos.

A ellos corresponde por propia vocación tratar de obtener el Reino de Dios, gestionando los asuntos temporales y ordenándolos según Dios. Viven en el siglo, es decir, en todos y cada uno de los deberes y ocupaciones del mundo y en las condiciones ordinarias de la vida familiar y social.

Las Constituciones lo recogen así. “la índole secular, caracteriza la espiritualidad y la vida apostólica de los miembros de la OFS” (CCGG Art3,1).

La visión y modo de pensar secular y laical del franciscano secolar se conjuga perfectamente con la itinerancia apostólica de los frailes menores. Son modos de vida complementarios y que recíprocamente se comunican vida.

Aprendamos a crecer y vivir en **recíproca comunión vital**.

Fr. Julián Pascual, ofmconv

LA VOCACIÓ FRANCISCANA D'EN JORDI COTS

“Tothom s’ha de plantejar què s’emportaria si hagués de viure en una residència. Deixar casa teva és un dol i no ens hi preparen”. M’ho deia ahir un bon amic, en Jordi Cots. Segons si t’estàs en una habitació o en un dormitori, pots tenir-hi més o menys records, però, en definitiva, han de ser ben poques coses. Aquest mes de juliol ha fet 95 anys i feia massa temps que no el visitava. La pausa que imposa el lloc sempre em qüestiona el ritme que portem. Fa pensar en la vida eremítica: cal conrear el món interior per viure agraït en la petitesa. Com un mirall, una residència de gent gran assenyala l’absurd de la velocitat del món exterior. Espais que deixen l’ànima al descobert: tot el que som, al cap i a la fi.

L’amistat amb en Jordi Cots és un dels millors regals que m’ha fet el periodisme. Poeta, pedagog, advocat, promotor dels drets dels infants. Vam parlar per primera vegada quan era secretari de la Comissió d’Infància de Justícia i Pau. Aquella vegada li vaig preguntar d’on li venia la fe, i em va dir que l’havia rebut a casa d’una manera natural. La nostra complicitat va néixer una mica així també. Amb aquell aire de família, com si ens coneguéssim de tota la vida.

Quedàvem per xerrar de tot i de res: de poesia, de la bellesa, i cada vegada més del fer-se gran i de la mort. Sorpren quantes coses es poden dir des del silenci o una mirada. També amb les lectures compartides. Sovint li pregunto què llegeix. Diu que li costa cada vegada més, però sempre em suggereix un títol i m’explica què hi ha descobert. M’ha tornat a parlar de la trobada que Nietzsche va imaginar entre Zaratustra i Francesc d’Assís enmig d’un ramat de vaques. El trobareu a *La penúltima bondat*, de Josep Maria Esquirol. Segons en Cots, Esquirol probablement sigui el filòsof contemporani que millor ha entès qui va ser sant Francesc.

“Els franciscans no tenen res i no deixen de donar gràcies per tot”, apunta l’autor en el llibre. El meu amic és ben bé així. Dona raó de la seva vocació franciscana: estima Déu, es complau en allò petit, valora la conversa, té anècdotes per a tot, i no ha perdut mai la capacitat de meravellar-se.

Tal com va parlar quan va morir la seva dona, vaig entendre que tots dos, terciaris franciscans, havien viscut la perfecta alegria. Persones capaces d’intuir la felicitat i d’acollir-la sense reserves. I perquè hi pensem, en Cots va posar nom a

l'escola Thau, fundada per en Joan Triadú. Tau (τ), la lletra que sant Francesc d'Assís va adoptar com a símbol de la fe cristiana.

Però tornem a la gent gran. La seva estimada Maria Rosa li retreia que es cuidés de la infància i no ho fes de la vellesa. ¿Què tenen a veure els drets dels infants i els de la gent gran? Atendre les necessitats no materials, entendre què fem aquí, donar sentit a la vida. La dimensió espiritual és tan important pel creixement dels menuts com quan intueixes la mort a la vora.

Una de les virtuts d'en Cots és la reflexió pràctica, buscar la concreció i l'eficàcia. En els textos sobre la Convenció dels infants que va divulgar, ell parlava de "pensament estratègic". Traduït a una dimensió personal i col·lectiva deu ser això tan bonic i alhora tan complicat de viure tal com pensem.

Per Laura Mor . dt. 19/07/2022
Catalunya Religió

FESTA DE SANTA CLARA A PEDRALBES

El passat dijous 11 d'agost vam acompanyar, un any més, les germanes clarisses del Reial Monestir de Pedralbes en la festivitat de Santa Clara.

La celebració tingué dues parts, una eucaristia concelebrada per fra Eduard Rey, ofmcap, fra Francesc Linares, ofm, i fra Josep Mª Segarra, ofmcap, amb l'ajuda del diaques Ramón Buireu, i un petit refrigeri al claustre del convent, organitzat per les Germanes Clarisses i el Consell de l'OFS de Catalunya.

Malgrat ser època de vacances, l'església s'omplí d'amics i amigues, tant laics com de diferents ordes religiosos (germanes de...) que volguérem compartir una estona de pregària i agraïment a Nostre Senyor. Per part del Terç Orde ens hi férem presents membres de diferents fraternitats (Granollers, Pompeia, Santaló, Igualada...) i ens encarregàrem de les lectures. L'eucaristia fou ben participada, amb l'acompanyament de l'organista Germana Inmaculada i un petit acompanyament del organista Xavier Cuevas i els cants de les germanes clarisses, tan vibrants com sempre, encapçalats per la Mare Abadessa, Sor Montserrat, malgrat la seva edat avançada. Actualment, la comunitat està formada per cinc germanes, totes elles molt grans.

L'homília que ens oferí fra Eduard versà sobre les darreres paraules que pronuncià Santa Clara abans de lliurar l'ànima: "Senyor, Tu que m'has creat, beneït siguis", que li donaren peu a comentar diferents aspectes de l'espiritualitat de la "petita planta de Sant Francesc" que s'emmirallava en Crist.

Acabada la missa, el ministre provincial de l'OFS, germà Carles Llopart, convidà tots els assistents a passar al claustre del convent on ens esperaven un parell de taules amb una mica de pica-pica, preparat pel mateix Consell. Allí els assistents poguérem mantenir un intercanvi d'impressions amb les monges i els

celebrants i gaudir del petit refrigeri. Les converses foren molt animades i es prolongaren una bona estona en el marc incomparable del claustre de Pedralbes i amb la bona olor de les plantes aromàtiques dels seus parterres. Tots vam coincidir en què fou un molt bon retorn a la normalitat després d'aquests anys de pandèmia. Esperem poder-ho repetir els propers cursos.

FER CAS A DÉU

Sant Francesc d'Assís, tothom l'estima: els creients i els no creients, els cristians i els no cristians, els catòlics i els no catòlics, els religiosos i els laics; tots l'estimen. Perquè sant Francesc era l'home de Déu i l'home de la gent. Jesús va dir: *“El primer manament és estimar Déu, i el segon li és semblant: Estima els altres com a tu mateix”* (Mt 22, 37 -39). Així Jesús ens ensenya que no es pot ser home de Déu sense estimar els germans i germanes.

Això fa de Francesc un sant romàntic. Fins i tot els qui no estan d'acord amb les doctrines de l'Església, accepten sant Francesc com un home per a la humanitat. Com que celebrem la seva festa el dia de 4 d'Octubre, ¿què volem entendre del pobre d'Assís?

Moltes vegades, entenem la santedat com a autojustificació, que vol dir que hem de fer alguna cosa per ser justos. No és així. Sant Francesc ens ensenya que la santedat és obrir-se als camins de Déu obrant en nosaltres. Quan no aconseguim el que volem, ens posem tristos. Però la veritat és que la vida és una paradoxa. Així és l'evangeli i així és la nostra vocació franciscana.

A la vida de sant Francesc, veiem que no va aconseguir tot el que volia. Per exemple, volia guanyar la Guerra contra Perugia, la ciutat veïna, el 1202, però va ser derrotat. Llavors es va posar malalt. Era el fill d'un mercader ric i anava ben vestit. Però després de la seva conversió es va vestir amb una túnica pobre. Tot això mostra que no va aconseguir tot el que volia i els seus plans no es van realitzar.

Per això, és important d'entendre la pregària de sant Francesc: *“Senyor! Què vols que jo faci?”* Francesc no ho va pregar perquè fos ignorant o insegur, sinó per rendir-se a la voluntat de Déu i a imitar Jesús que va dir: *“El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat”* (Jn 4, 34). Com que va preguntar al Senyor: *“Senyor! ¿Què vols que jo faci?”*, va sentir-se segur quan va contestar al Papa: *“Ningú no em va mostrar el que he de fer, sinó l'Altíssim m'ho va revelar”* (Test.14). Fins i tot la seva última benedicció als seus germans va ser: *“Que el Senyor Altíssim us ensenyi el que heu de fer”*.

La vocació franciscana és descobrir el que Déu vol de cadascun de nosaltres. És una paradoxa: una derrota ens ajuda a guanyar la nostra ànima, una ferida ens porta a entendre el dolor dels altres, trobem la riquesa en la pobresa, l'amor en la castedat, la llibertat en l'obediència, la vida a través de la mort i l'auto-realització a través de l'auto-negació.

Aquests valors poden semblar irrellevants a les oïdes modernes. Però no és així. L'Evangelí i sant Francesc són rellevants fins i tot després de molts segles i ells ens ensenyen aquests valors.

Així doncs, quan ens hem d'encarar a una derrota, un fracàs, una ferida, una malaltia, no ens desanimem perquè Déu no compleix els nostres plans, sinó preguntem a Déu: *"Senyor! ¿Què vols que jo faci?"*, i llavors veurem que tot el que passa a la nostra vida passa per alguna raó. Fer cas a Déu i descobrir el que Ell vol de nosaltres és un viatge de cada dia. Quan fem cas a Déu, també podrem millorar la nostra relació amb els altres, ajudar-los i entendre'ls.

Que la celebració de la festa de sant Francesc ens recordi que també hem de fer el seu camí de santedat. La nostra vocació pot ser una crida a viure el matrimoni, l'ordenació presbiteral o la vida consagrada. Són diferents camins cap a la mateixa destinació: rendir-nos a Déu i a l'Evangelí.

Us desitjo una bona festa del nostre seràfic pare sant Francesc d'Assís. Que la nostra vocació franciscana ens porti alegria cada dia de la nostra vida.

Moltes gràcies.

Fra. Arun Renald, ofmcap

AGENDA

2 d'octubre, 1r diumenge.

4 d'octubre, **SANT FRANCESC** , Celebracions a totes les Fraternitats.

9 d'octubre , 2n. diumenge.

12 d'octubre, Mare de Déu del Pilar.

13 d'octubre, Sant Serafí de Montegrano, religiós.

14 d'octubre, Beat Honorat Kozminski de Biala, prevere.

15 d'octubre, 10:00 **Trobada de Formació:**
"L'Esperit de Assís i la Pau". Fr Eduard Rey, ofmcap.
Lloc: Granollers, C/ Joan Prim, 183 Convent dels Franciscans.

16 d'octubre, 3r. Diumenge.

18 d'octubre, *"L'Esperit d'Assís"*, **a les 19.30**, A la Cripta del Convent de la Mare de Déu de Pompeia dels germans caputxins, Diagonal, 450. Preparat pels germans ofmcap.

19 d'octubre, Sant Pere d'Alcàntara, prevere.

22 d'octubre, Beata Josefina Leroux, verge i màrtir.
"Experiència de Deu". Fr Cinto Duran, ofmcap.
Lloc:10h. Palera – Monestir del Sant Sepulcre en el municipi de Beuda (Besalú).

23 d'octubre, 4art. Diumenge Sant Joan de Capestrano, prevere.

25 d'octubre, Beates Maria-Jesús Macià i Ferragut, verge i companyes màrtirs.

30 d'octubre, 5è. diumenge.

31 d'octubre, Beat Àngel de Acri, prevere.

Redacció: O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450,
08006 - Barcelona, Tel 635612431 ofmcatalunya@outlook.es